

ת"פ 41905/02/20 - מדינת ישראל ע"י נגד אבי יוספי ע"י

בית משפט השלום בראשון לציון
ת"פ 41905-02-20 מדינת ישראל נ' יוספי

בפני	כבוד השופט, סגן הנשיא ארז נוריאלי
בעניין:	המאשימה
נגד	מדינת ישראל ע"י ב"כ עוה"ד לן
הנאשם	אבי יוספי ע"י ב"כ עוה"ד זלצברג

גזר דין

רקע

1. הנאשם הורשע, על פי הודאתו, במסגרת הסדר טיעון, בעובדות כתב אישום מתוקן בעבירה של התחזות לשוטר, לפי סעיף 91(6) לפקודת המשטרה [נוסח חדש], תשל"א-1971.
2. בפתח הדברים אציין שכתב האישום המתוקן מייחס לנאשם עבירה של מתייצג ככזב כעובד ציבור, לפי סעיף 283(2) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 ואילו, בהכרעת הדין, הנאשם הורשע בעבירה של התחזות לשוטר, לפי סעיף 91(6) לפקודת המשטרה [נוסח חדש], תשל"א-1971. נקודת המוצא איפוא היא כי הנאשם הורשע בעבירה הקלה יותר, של התחזות לשוטר.
3. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, ביום 8.11.18 בשעות הערב, חנתה המתלוננת את רכבה מול רחוב הרצל 110 בעיר ראשון לציון (להלן: "**המקום**"), כך שהרכב עמד בחלקו על המדרכה ובחלקו על הכביש. בהמשך למתואר, הגיע הנאשם באמצעות רכבו למקום. משהבחין ברכבה של המתלוננת, צפר, התקרב אל רכבה, צעק עליה וכינה אותה "חוצפנית". לאחר מכן, הוציא הנאשם, שאינו שוטר, מרכבו כובע משטרה ואמר למתלוננת: "**את יודעת מי אני? אני יכול לעצור אותך**", ודחף את המראה הקדמית שמאלית של רכב המתלוננת, כך שכופף אותה. מיד ובסמוך, הדף הנאשם את המתלוננת והוציא את מכשיר הטלפון הנייד שלו על מנת לצלם אותה.
4. בנסיבות אלו, הגיע למקום אדם אחר (להלן: "**האחר**") אשר ראה את המתרחש ושאל את הנאשם לפרש התנהגותו. מיד לאחר מכן, העיף האחר את מכשיר הטלפון הנייד שאחז הנאשם. בתגובה, דחף אותו הנאשם, פנה לרכבו, הוציא ממנו אלה בצבע חום וחזר עמה למקום. האחר, על מנת להגן על עצמו ועל המתלוננת, חטף מן הנאשם את האלה והכה באמצעותה את הנאשם בישבנו, בכתפו ובראשו.

5. לנאשם נגרמו חתך מדמם בראשו באורך של 4 ס"מ וחתך בעורפו באורך של 1 ס"מ.

6. במסגרת ההסדר הדיוני בין הצדדים, הופנה הנאשם לשירות המבחן לצורך עריכת תסקיר לעונש. הצדדים הסכימו כי יעתרו במשותף להשתתף עונש של צו של"צ בן 140 שעות והתחייבות. המחלוקת העיקרית בין הצדדים נוגעת לשאלת ההרשעה. ב"כ הנאשם עתר כי ההליך הפלילי בעניינו של הנאשם יסתיים באי הרשעה ואילו, המאשימה ביקשה להותיר את ההרשעה על כנה ולהשית על הנאשם, בנוסף, עונש של מאסר מותנה.

תסקיר שירות המבחן

7. תסקיר שירות המבחן מיום 9.2.23, מפרט את קורות חייו של הנאשם. הנאשם בן 64 שנים, נשוי ואב לשני ילדים בוגרים, מתגורר עם בת זוגו בראשון לציון. משנת 2016, מוכר במוסד לביטוח לאומי כבעל נכות ואינו עובד. נעדר עבר פלילי. שירות המבחן התרשם כי הנאשם בעל מערכת ערכית מגובשת ותפקוד תקין בדרך כלל. הנאשם נטל אחריות לביצוע העבירה, הביע צער, בושה וחרטה. לדברי הנאשם, בעקבות האירוע, סובל מחרדה. החל משנת 2018, נמצא במעקב פסיכיאטרי ונוטל טיפול תרופתי אנטי חרדתי.

8. שירות המבחן המליץ כי ההליך הפלילי בעניינו של הנאשם יסתיים באי הרשעה. הרשעתו בדין עלולה לפגוע בתדמיתו ובשמו הטוב בקהילה ובקרב בני משפחתו. שירות המבחן המליץ להשית על הנאשם צו של"צ בהיקף של 140 שעות והתחייבות כספית להימנע מביצוע עבירה דומה בעתיד כעונש הרתעתי.

ראיות לעונש

9. מטעם ההגנה הוגשו תעודת נכה (נ/1); תמונות המתעדות את מצבו הרפואי של הנאשם לאחר האירוע (נ/2); כתב אישום שהוגש נגד האחר (נ/3); סיכום ביקור רפואי (נ/4).

טענות הצדדים לעונש

טיעוני המאשימה

10. ב"כ המאשימה הדגישה את חומרת מעשיו של הנאשם. מדובר בעבירה שבוצעה על רקע סכסוך בכביש ואך בנס, לא הסתיימה בתוצאות חמורות יותר.

11. לטענת ב"כ המאשימה, שירות המבחן אמנם המליץ לבטל את הרשעתו של הנאשם, אך הנאשם אינו עומד בתנאים שנקבעו בפסיקה לביטול הרשעתו. לא הוצגו מסמכים המעידים על קיומה של פגיעה קונקרטית באם יורשע בדין. נהפוך הוא, מדובר בנאשם אשר אינו עובד ומתקיים מקבלת קצבת נכות מהמוסד לביטוח לאומי. עוד ציינה ב"כ המאשימה כי הנאשם לא עבר הליך שיקומי כלשהו.

טיעוני ההגנה

12. ב"כ הנאשם הדגיש את נסיבות ביצוע העבירות ואת נסיבותיו האישיות והרפואיות של הנאשם. הנאשם הוא אדם נכה ומבוגר. אשר לנסיבות המקרה, נטען כי רכבו של הנאשם נחסם על ידי רכב בו ישבו שתי צעירות. הנאשם יצא מרכבו, ביקש מהן לסור מדרכו, ומשלא נענו לבקשתו, הוציא את מכשיר הטלפון הנייד שלו והחל לצלם את האירוע. אז, הגיע למקום אחר, בחור צעיר, שתקף את הנאשם, בכך שדחף אותו והפיל את מכשיר הטלפון הנייד שלו. הנאשם נבהל ושלף מרכבו אלה. האחר חטף לנאשם את האלה, הכה אותו באמצעותה וגרם לו לחבלות של ממש.

13. ב"כ הנאשם טען לקיומה של אכיפה בררנית נוכח חזרתה של המאשימה מכתב האישום שהוגש נגד האחר.

14. ב"כ הנאשם הדגיש את מצבו הרפואי המורכב של הנאשם ואת התדרדרות מצבו הנפשי. מאז האירוע, הנאשם סובל מפוסט טראומה ומטופל במסגרת המרכז לבריאות הנפש "באר יעקב". עוד הדגיש כי הנאשם נעדר עבר פלילי. ב"כ הנאשם ביקש לסטות מהלכת כתב ולבטל את הרשעתו.

15. הנאשם הביע חרטה על מעשיו. הוא ציין כי מטופל במרכז לבריאות הנפש ומעוניין לשים את האירוע מאחוריו. עוד הוסיף כי הוא רוצה להמשיך בחייו וכי סיום ההליך באי הרשעה יסייע לו לטפל בנפשו הפגועה.

דין והכרעה

שאלת אי הרשעה

16. ככלל, משהוכח מעשה עבירה, יש להרשיע את מבצעו בדין. רק במקרים חריגים ויוצאי דופן ניתן יהיה להימנע מכך. בע"פ 2083/96 **תמר כתב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב(3) 337 (להלן: "**עניין כתב**"), נקבע כך לעניין הימנעות מהרשעה:

"...הימנעות מהרשעה אפשרית אפוא בהצטבר שני גורמים: ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים המפורטים לעיל".

(ראה גם, בין היתר, ע"פ 5102/03 **מדינת ישראל נ' קליין** (פורסם בנבו, 04.09.07); ע"פ 3301/06 **ביטי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 25.10.06).

כך נקבע, על ידי בתי המשפט על ערכאותיהם השונות לאורך השנים וכך נקבע על ידי בית המשפט העליון ב-ע"פ 240/16 **מדינת ישראל נ' פלוני** (פורסם בנבו, 11.01.17):

"הכלל שנקבע בענין כתב הוא כי החריג של אי הרשעה שמור למקרים בהם מתקיימים שני תנאים מצטברים: פגיעה חמורה בסיכויי השיקום של הנאשם וסוג העבירה המאפשר אי הרשעה בלי לפגוע בשיקולי הענישה הרחבים. לאמור, כי בבוא בית המשפט לשקול אפשרות של אי הרשעה עליו לשקול לא רק את עניינו של הנאשם אלא גם להשיא מבטו למעגל החברתי הרחב ולבחון את האינטרס הציבורי. בענין זה עמד השופט ש' לויין על כך שמעשה שהנאשם נמצא אשם במעשה, הכף מוטת להרשעה ויש לתת משקל רב לאינטרס הציבורי המושג בתכליות המשפט הפלילי: "הכלל הוא שיש להרשיע נאשם שעבר עבירה, ומי שטוען את ההיפך שומה עליו לשכנע את בית המשפט ששיקולי השיקום גוברים במקרה האינדיבידואלי על השיקולים שבאינטרס הציבורי".

17. אין להקל ראש בעובדות כתב האישום בהן הודה הנאשם. מדובר באירוע מתגלגל שהסלים. הנאשם התחזה לשוטר במטרה להטיל מורא על המתלוננת והציג מצג שווא, לרבות באמצעות שימוש בכובע משטרה שהיה באמתחתו, לפיו הוא שוטר. במעשיו אלו פגע הנאשם בסדרי חוק ושלטון במדינה מתוקנת.

18. האינטרס הציבורי מחייב כי במקרה כזה, יישקלו כלל ההיבטים לחומרה וינתן להם המשקל הנאות, בענישה הולמת. אמנם, הנאשם נעדר עבר פלילי, הבין את חומרת מעשיו והביע חרטה. ואולם, באיזון בין האינטרס האישי של הנאשם לבין האינטרס הציבורי, יש צורך ליתן משקל משמעותי לאינטרס הציבורי ולצורך בהרתעת הרבים. כל זאת, בשים לב לעובדות כתב האישום מהן עולה כי מדובר בסכסוך דרך והנאשם הצטייד באלה - כלי תקיפה.

19. שני המבחנים לשקילת אפשרות של סיום ההליך באי הרשעה הם מצטברים, ועל כן, די היה בקביעה זו על מנת לדחות את הבקשה לסיום ההליך בדרך זו. ואולם, למעלה מן הצורך, אדון גם במבחן השני.

20. עניינו של המבחן השני בפגיעה קונקרטית בעתידו של הנאשם ובשיקומו. אין די בהעלאת אפשרות עתידית וערטילאית לפגיעה (ראה למשל ע"פ 8528/12 **ציפורה נ' מדינת ישראל**) (פורסם בנבו, 3.3.13); רע"פ 54/15 **פלוני נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 26.1.15); רע"פ 1439/13 **קשת נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 4.3.13); רע"פ 8627/12 **הנסב נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 31.12.12).

21. בעניינו, הנאשם אינו עובד ומתקיים מקצבת נכות. לטענתו, הרשעה בפלילים תפגע בתדמיתו, בתחושותיו ותקשה על מצבו הנפשי המורכב אשר התדרדר מאז האירוע, כשהוא סובל מפוסט טראומה בעקבותיה ומטופל תרופתית במרכז לבריאות הנפש.

22. לא הוכח לפני כי מדובר בפגיעה ממשית וקונקרטית בעתידו של הנאשם. בכך, לא שונה מצבו של הנאשם ממצבם של מרבית המורשעים בדין הפלילי.

23. לא התעלמתי מהמלצות שירות המבחן. הלכה היא כי בית המשפט אינו כבול להמלצות שירות המבחן וכי שיקול הדעת הסופי לעניין היקף העונש וטיבו מסור לידי של בית המשפט. המלצות שירות המבחן הינן רק אחד מני שיקולים רבים שעל בית המשפט לשוות לנגד עיניו בבואו לגזור דינו של נאשם שהורשע בדין (ראה למשל ע"פ 8704/08 **הייב ואח' נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 23.04.09); ע"פ 405/06 **מדינת ישראל נ' חליחל** (פורסם בנבו, 8.5.06); רע"פ 3058/07 **פז נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 10.4.07)).
24. משהאינטרסים הציבוריים אינם מאפשרים את סיומו של ההליך שלפני בלא הרשעה בדין ולא מצאתי כי שיקולים אחרים גוברים על שיקולים אלה, כהלכת בית המשפט העליון.
25. ב"כ הנאשם הגיש לעיוני את מאמרם של ד"ר שי וזנר ועו"ד קשלס "ביטול הרשעה לאור תיקון 113 לחוק העונשין- משיח של חסד לשיח של מידתיות" ("הסניגור" גיליון 257, אוגוסט 2018, עמ' 4), על מנת לתמוך בטענתו לפיה המקרה דנן מצדיק סיום ההליך ללא הרשעה.
26. עוד הפנה ב"כ הנאשם לפסיקה אשר יצאה תחת ידי בתי המשפט לאחר פרסום מאמר זה ובין היתר לת"פ (שלום רמלה) 830-01-17 **מדינת ישראל נ' בן אבו** (פורסם בנבו, 3.1.19); ת"פ 27284-04-20 (שלום י"ם) **מדינת ישראל נ' אביטבול** (פורסם בנבו, 21.12.21).
27. כן, הפנה ב"כ הנאשם לעפ"ג (מחוזי מרכז) 44406-12-11 **שוהאנה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 16.2.12) שם עמד כב' השופט גרוסקופף, בשבתו בבית המשפט המחוזי, על הפער בין המבחנים שנקבעו בעניין כתב לבין המציאות וחווה דעתו כי כאשר מדובר באדם נורמטיבי אשר הרשעה תתייג אותו כעבריון, הרי שדי בעצם התיוג כדי להוות נזק חמור וברור כפי שנקבע בעניין כתב.
28. עוד טען ב"כ הנאשם לאכיפה בררנית, משהחליטה המאשימה לחזור בה מכתב האישום שהגישה נגד האחר. גם בשל כך, לדידו, יש להצדיק את סיומו של ההליך באי הרשעה.
29. לשיטתי, המבחנים אשר נקבעו בפסיקה על ידי בית המשפט העליון להימנעות מהרשעה, ברורים. הימנעות מהרשעה הינה החריג. אין מקום לעשות שימוש בחריג זה באופן תדיר אשר מרוקן מתוכן את מהות ההליך הפלילי.
30. ההרשעה היא תוצאה מתחייבת ממהות ההליך הפלילי, באמצעותו מביעה החברה את סלידתה ממעשה העבירה שביצע הנאשם, במגמה להביא להרתעה אישית והרתעה לרבים, ולשוות למעשה העבירה תווית של מעשה פסול בעיני החברה שגמול עונשי בצידו (ע"פ 9262/03 **פלוגי נ' מדינת ישראל**, פ"ד נ"ח (4), 869).
31. אשר לטענת האכיפה הבררנית נוכח אפליה נטענת: עיון בכתב האישום שהוגש (נ/3) אינו מלמד מה היו

שיקולי המאשימה עת חזרה בה מכתב אישום זה. תיק החקירה לא הוגש לעיוני ולא הועמדו במבחן הביקורת, שיקולי המאשימה לחזרה מכתב אישום. עם זאת, לא התעלמתי מהנסיבות כפי העולות מטיעוני ב"כ הנאשם ומעובדות כתב האישום אשר לענישה.

32. לא מצאתי כי המקרה שלפני מחייב "להגמיש" את ההלכה הנוגעת לאי הרשעה או לשנותה כפי שעותר ב"כ הנאשם. וזאת, בין היתר, נוכח העובדות בהן הודה הנאשם וחומרת מעשיו. נוכח כך, אני מורה כי הרשעתו של הנאשם תיוותר על כנה.

33. ב"כ הצדדים הסכימו כי יש להסתפק בהטלת של"צ בן 140 שעות, כפי המלצת שירות המבחן והתחייבות. המחלוקת נוגעת להטלת עונש מאסר מותנה.

34. לצורך הכרעה במחלוקת בין ב"כ הצדדים, אבחן נסיבות העושה והמעשה:

35. עבירת התחזות לשוטר היא עבירה הפוגעת בתדמיתה של משטרת ישראל ואף בשלטון החוק וסדרי משטר בחברה מתוקנת. מידת הפגיעה בערכים המוגנים היא ממשית.

36. הנאשם הציג בפני המתלוננת מצג שווא, בכך שהוציא מרכבו כובע משטרתי ואמר לה "את יודעת מי אני? אני יכול לעצור אותך" וזאת לשם הטלת מורא על המתלוננת. מדובר באירוע שהסלים. הנאשם יכול היה לעצור את רצף האירועים בכל עת. תחת זאת, ניגש לרכבו והצטייד בכלי תקיפה מסוג אלה. לצד זאת, אתחשב בעובדה שהוכה במהלך האירוע ונחבל.

העונש ההולם

37. בגזירת העונש המתאים לנאשם, התחשבתי בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, לפי סעיף 40א לחוק העונשין.

38. שקלתי לחומרה את חומרת מעשיו של הנאשם ואת הצורך בהרתעת הנאשם והרתעת הרבים.

39. במסגרת השיקולים לקולא, נתתי דעתי לכך, שהנאשם, נעדר עבר פלילי, הודה במיוחס לו, נטל אחריות על מעשיו וחסך זמן שיפוטי. כמו כן, נתתי דעתי להתרשמות החיובית של שירות המבחן, לעובדה כי הנאשם אדם נורמטיבי, נעדר דפוסים עברייניים וכי מעשים אלה חריגים לאורחות חייו. עוד אתחשב במצבו הבריאותי והנפשי של הנאשם.

סוף דבר

40. בנסיבות העניין, יש מקום להשית על הנאשם עונש מאסר מותנה מידתי.

41. לפיכך, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. צו שירות לתועלת הציבור בהיקף של 140 שעות, כמפורט בתסקיר שירות המבחן. צו השל"צ יבוצע בתוך שנה מהיום במסגרת מחלקת ההתנדבות בעיריית ראשון לציון.

ב. מאסר על תנאי לתקופה של חודשיים, לבל יעבור הנאשם במשך שנתיים עבירה בה הורשע.

ג. הנאשם יחתום התחייבות על סך 1,500 ₪, להימנע מלעבור במשך שנתיים מהיום עבירה בה הורשע. הנאשם יצהיר לפרוטוקול על התחייבותו זו, שאם לא יעשה כן, יאסר למשך 5 ימים.

הנאשם מוזהר כי אם לא יבצע את צו השל"צ או לא יעמוד בהוראות שירות המבחן, עלול בית המשפט להפקיע הצו ולגזור עונשו מחדש.

עותק גזר הדין יועבר לשירות המבחן.

זכות ערעור כדין תוך 45 ימים.

ניתן היום, י"ב ניסן תשפ"ג, 03 אפריל 2023, במעמד הצדדים.